

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

**Tractatus aliquot in libr. de generatione et corruptione -
Cod. Ettenheim-Münster 163**

Dilingae, 1624

Tractatus de ente in communi

[urn:nbn:de:bsz:31-114256](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-114256)

Tract VIII Part I Sect I
TRACTATUS I
 De Ente in Communi

Ens hanc
 tot sumit in
 genere et in
 sp^{ie}

Ens cum sit obiectum metaphysicum in eâ spectari
 debet sive generatim, sive in aliquo modo specia-
 tim, unde et diximus daturus nos in metaphy-
 sico geminum quendam tractatum quorum unus ens
 in soi. discutiat, alter a. ens aliquod in specie quod
 quidem notissimum est, et nobilissimum, videlicet ens
 immortale ubi prout comprehendimus, et Angelos,
 ad applicationes u. entis in soi sufficientes ea, quae
 de ipsius natura et passionibus traduntur.

PARS I
 De natura Entis

Ens latissime. patet, et naturam prout de eius applica-
 tionibus quae latissime et in rebus reperitur, a Gorgonio
 vero potiora per aliquot sectiones, nam quae hinc
 deinde possent de predicamentis in quae ens distri-
 buitur, et ubi habuimus h. e. sufficienter in logica
 inchoata iam sumamus a conceptu entis

SECTIO I
 De conceptu Entis

Ens aliquando sumitur ut nomen aliqui ut partici-
 pium, prout modo abstrahit ab existentia rei, adeoque
 ut sic fit predicari de rebus et in existentibus, nam

Sect 1
I V S I
L U L L I
m e p f i c i
n o b p i c i
i n p u b l i c
o r d e r i n
i n p r i n c i p
i d e l i t e r
n e t p u b l i c
u t e a p u b
S
e i s p u b l i c
f i c i t e r
i n p u b l i c
u t e a p u b
I
n t i s
i n p u b l i c
i d e l i t e r
u t p u b l i c
i d e l i t e r
u t p u b l i c

De conceptu Entis 11.

possamus a: q: dicere albedo est ens seu entitas
quodam, et si n: dicitur existat in rerum natura posteriori
modo significat idem quod existens, quo sensu solus ^{entis conceptio}
dicitur notio est in natura. n. quae constituta sunt po-
terant n: existere, sicut n: extiterunt ante aliquot
annorum secula, et verba condicta, id indicat facta
scriptura ut de Epordi 3: Ego fui, qui fui, in hac
vero sententia accipimus ens n: participialiter sive
ut participium, sed ut nomen, et de eius conceptu
disquirimus sit igitur

Conclusio I Id quod auditio entis noie, ^{quasi auditio}
concipimus non est gradus aliquis metaphysicus in ^{entis noie con-}
re ab inferioribus diversus, sed tñ ratio, sicut confusio ^{cipimus e gradus}
sua a distincto. ^{metaphys. hanc}
^{ratio distincta.}

Notatio I Cum inter philosophos quaeritur de
conceptu entis utrum videlicet detur abstractus alius
et univocus sermo fore est non de conceptu formali
sed de obiectivo, proindeque sensus quaestionis, utrum
qm cogitamus ens obiectum nobis conceptus univocus di-
stinctus a quibusvis conceptibus entis n: particularibus
sive utrum obijciatur nobis aliquis gradus metaphy-
sicus diversus ab inferioribus aliunde illis conveniens
ad quod adeo quaestione iam in data conclusione res-
pondimus. Hanc igitur conclusio ita probari potest ^{plur. auditio}
1. ex Aristotele qui in Met. 1. 10. ait summa genera non
addere aliquid supra. ens. 2. quia ens dicitur id quod ^{plur. conclusio 2.}
est existere non intelligimus quid hoc sit distincte
nisi descendamus ad particularis modos esse per-
se vel in alio, quibus quidem modis constituitur sub-
stantia et accidens, sic, qui ignorant explicitè defi-
nitionem animalis non ab inferioribus ea conferant
puta ad hominem, a quo, a neque n: et diversus

- u. g. tritici, aut ce natus lapidum emine, confusi
 apparet, per modum unius in se ipsa tñ nihil est
 diversam ab oibus et singulis granis, aut Lapidibus,
 pari namq; ratiōe univulū oib; Entiū. Itā propo-
 situs intelligitur confuso instar unius, qui tñ a singu-
 lis entibus non est aliquid in se distinctū nec
 absurdū videri debet, ut notat Marc. in log. de
 anteprec. d. 2. q. 1. unū compositū ex multis
 granibus esse sapiens. Ens per singulos n. gradus
 est in diversis ratiōis. 3° analogo sunt quorū solū
 nomen eō est, atq; unū ipsa. Vero ratiō seu con-
 ceptus obiecti unū alio modo diversus, sed Ens est anā-
 logum q. eius conceptus erit aliquo modo diversus,
 ita ut diversitatem quandam includat, diversi-
 tas a. n. est nisi inter oppositas differentiā q. de-
 bent in conceptu. Entis includi aliqua differentia
 quia vero nomen. Entis est univulūissimū, debet
 includi differentia oium Entiū n. est. Vnde cur una
 ratiō, qd' altera includatur q. conceptus Entis
 n. est unus, qui abstrahat ab oibus inferioribus.
 4° n. ut fieri soe ut formam conceptus Entis,
 qui n. includat differentias substantia et accidentis,
 nam quilibet substantia et Accidentis differentia vel
 Ens, vel est nihil n. est nihil ut per se facile
 constare potest q. includitur in conceptu Entis. Vnde
 n. Ens debet in conceptu. Entis aliquo modo compre-
 hendi. 5° si conceptus Entis esset unū obiectivū
 n. includens differentias substantia et Accidentis,
 tñ esset conceptus univulū, is n. n. includit differen-
 tias quorū inferiorū, atq; sñ Antem 3. Met. t. 1. c.
 et alibi conceptus Entis non est univulū q. c. 6°.

De conceptu Entis

si illa ratio conc in Ente abstracta heret ab inferioribus
 ta' deberet p'ce contrahi per differentias aliquas
 ad hoc vel illud ens, quae differentia ante illud
 ens deberent aliquo modo distingui a' ratio Entis,
 nihil n. contrahit scriptam, illae igitur differentiae
 deberent esse aliquo modo n' p'ntia, adeoq; nihil
 quomodo in alijs ab Ente different? esse a. nihil
 p' p'oint, et si dicatur entia quomodo contrahent
 Entia, nisi et seipsas contrahant? quidquid enim
 habent differentia ista quod reale est, illud in tun
 ra' et essentialiter est ens, multo a. aliter res se
 habet in animali u. g: uideamus n. clare quomodo
 animal contrahatur p' rationalitatem, ut fiat homo,
 p' hinnibilitatem, ut fiat equus, p' rugibilitatem
 ut fiat leo @ quia rationalitas, hinnibilitas, ru-
 gibilitas @ simpliciter n' includuntur in animali:
 go sophys. in .i. se. sp' ait summa genera nihil
 habere conc prater hoc nomen ens, et Arist. 3. phys. 4.
 uult substantia et quantitati nihil esse commune
 adde quod summa genera dicantur primo diuersa a.
 n' igitur datur in illis aliquid conc sup'ius.

9°

Notatio

Suar. in Met. d. 2. docet (conce. concordia sua
 entis in se)

ptam, qui respondet hanc nomini ENS esse unum
 praecise ab alijs conceptibus oiam Entium particula
 iu', nam audita uoce ens formamus unum aliquem
 conceptum, qui praecise representat ens in communi
 n' a. qui representat ullum ens distincte in particu-
 lari, adeoq; neq; substantiam, neq; accidens, sed q' non for-
 mari conceptum, qui praecise praecisione ad aqua-
 ta' et perfecta representet ens quodlibet, licet in a-
 daequata quadam, ut ex in fa' dependis melius intelli-
 gatur, quod si dicat fieri p'ce ut quis certo cognoscat
 aliquid esse ens, respiciat tñ an sit substantia an accidens

solatio ad
 praecise

14 Tract 1 Part 1 Sect 1

promulgat, conceptus eodem abstractere ab inferioribus, nam quantitatem ut quod nouimus esse ens, ita intellectus, et uoluntatem nescimus tamen certo utrum eiusmodi sint aliquid distinctum ab ipsa substantia, cui attribuentur, similiter aliquid de facto dubitarunt utrum deus esset creatum quid de increatum nec tamen dubitarunt utrum esset ens quod aliquid est conceptus entis, et aliquid quod creati et increati & nescimus quod an sit substantia distincta an uero accidens, et de his modis uicini tamen confusi et distincti, denique licet quibus hoc sit commune quod habeant substantiam aptam existere, adeoque in hac ratione conueniant omnia substantia, tamen non est communitas quaedam, quae sit fundata in aliqua unitate formali, perfectio abstracta, hibili.

Conclusio Ens non dicitur una rationem omnibus inferioribus eodem, et ab omnibus distincta, sed omnia in unum confusa, nec uniuersi de suis inferioribus predicari potest, quae conclusio sequitur ex prioribus.

Ens non uniuersi
de inferioribus
suis predicari potest

quod non
entis concipiunt
aliquid reale

Notatio Proprietas, et confusio nomine entis indicatur id quod potest existere, siue sit substantia, siue accidens, perinde fore, atque ex duobus metallis liquefactis et in unum confusis fit mixtura aliquod confusum, quod nec distincte est alterutrum nec distinctum utramque, nec aliquid ab utroque abstractum, sed confusum quasi utramque, ut cum ex auro et argento fit quod electrum appellant. Itaque ens non est gradus ex natura rei distinctus, fundatus in aliqua peculiari unitate formali, nec est simpliciter aliquid absolutum, nec simpliciter aliquid respectiuum, distinctum et determinatum, sed utrumque confusum, distinctum, et indeterminate, nec praeerea est genus uniuersi

De Ente in communi

15

ad decem predicamenta ut in logica indicavimus, imo est analogus respectu entis creati et increati respectu substantie et accidentis, eo quod in modo spiritus diacia habeant aliqualem similitudinem et proportionem nec refertur quod dicitur dici solet finiti ad infinitum nulla est proportio, quamvis non sit proportio inter has quatenus talia sunt, est tamen aliqua sub conceptu, quoniam communiori, qui abstrahit imperfecta seu confusa aliquo modo a finito et infinito, quae sunt imperfecta abstractio non debet simpliciter negari in conceptu entis, potius analogia respectu dei et creaturae et et dei attributionis creaturae. et eius per participationem dei, sicut et accidentis dei eius, vel potius entis eius respectum ad substantiam, cuius spe naturaliter subsistit.

Notatio

ad plenioris conceptus entis intelligentiam advenit hic sit re aliqua posse a una quae ab illa non concipi inadaquate et imperlimis, eodem modo illud ita concipit in re una quae a ratione obiectiva ut id quod concipitur habeat se per modum partium, cuius alia perfectione, quae est in re, quam non concipit sine deinde partes illas revera separari queat ab invicem, sicut non queant, exempli gratia considerat quis octo gradibus coloris, non deinde de non considerat huiusmodi, aut in hoc animalitatem sine rationalitate et promde ut aliquid cogitatur per modum partium neuter illorum conceptus obiectivo sui, neque scilicet quod sunt intelligitur, neque alter, quod remanet intelligitur, debet in altero essentialiter includi, sed potius debet esse ultra rationem prius conceptam, atque hoc a partem pellatur perfecta per se, seu abstractio conceptus in unius gradus coloris non in voluit omnes octo gradus, aut conceptus animalitatis actu includit rationalitatem.

Tract VII Part 1 Sect II

deinde concipitur aliquid ita ut nulla ratio, seu perfectio sit in illâ re, qua non concipitur, quamvis non concipiat in omni modo sua cognoscibilitatis, sed tamen in aliquo, hoc pacto semper in, quod remanet cognoscendum aliquo modo acta includitur in illâ ratione cognita, licet non includatur in omni modo cognoscibilitatis, exempl. gratia in homine sunt multa res obiective cognoscibiles, puta quod sit substantia quod vivens, quod corpus, & hoc a. omnes rationes in eo conveniunt quod sunt entia, proinde, entis nomine significantur, quamvis non in omni modo cognoscibilitatis sua, pro igitur dicitur illas ita uno conceptu concipere ut confusa quidem omnes significet, distincte vero nullam ex inferioribus.

SECTIO II^a

De existentia et Essentia

Deo sunt potissima, qua de existentia et essentia quae sunt in quomodo existentia differat ab essentia, & in quomodo distinguantur gradus essentiae utriusque, quae sita sua respondebit conclusio, et quidem de existentia praeposimus, quia magis obusa, et quasi in oculis incurrens

Existencia in se nihil est aliud, sicut ab essentia eius essentia sola ratione, in creaturis a. ut letur differre realiter formaliter sine ex natura rei, pro applicatione et comprobatione, conclusio sit

Notatio I Existencia generativa est et logy S. Th. 1. p. 1. q. 3. a. 7 in corpore actualitatis nata per quam actus in rebus constituitur, vel quo

De existentia et essentia 57

res q. habet formaliter esse actu in se à parte rei pro
ut nimirum esse in se contra distinguitur ab esse in
causa, quo pacto convenit et existantia ipsi deo qui est
metaphysica contemplationis, alias de existentia
creaturarum duntaxat loquendo tradit Suarez disp.
51 s. 7. n. 6. esse id quo formaliter et imme-
diati entitas aliqua constituitur extra suas causas.
Vaeq. 3. p. disp. 72. n. 19. putat existentia esse
relationem dependentiam a deo, verum hac ratione
existentia minus late sumitur, nec deo competit,
deus n. a nullo dependet, item in creaturis rela-
tio dependentiae fundatur in actione deus productivae,
adeoq. supponit actionem et consequenter finem actionis,
qui est res existens; Molina q. p. q. 3. a. 4. disp. 2.
habet existentia nihil esse aliud, quam verum de
ratione verum si proprie loquamur res n. censet
durare q. instanti, ut q. instanti existat, adde
quod in deo soleant rari distinguere et separari tra-
ctari existentia et duratio, multo igitur magis
distinguetur hac in creaturis, ut ideo in ente sim-
plicissimo, quale deus est discriminare solamur
quod in rebus creatis distinctionem respice licet,
hoc refert, quod aternitas ut Mol. respondet pter
existentia in cui dicat negationem principij et finis,
quia aternitas tractatur à Theologis distincte
ut negatio ipsa, sed ut aliqd. positivum, et ipsa
deus duratio q.

Notatio de deo q. quod in conclusione de
primis 2. docent existentiam eius differre ratione
ab essentia n. ut aliqd. totaliter dixerent, sed ut inclu-
dunt ab includente, in conceptu n. divina essentia includit
quidem existentia sed n. sola verum alia praeterea

1670 Antonia 204
Littera ad Essen-
tia ut includat
ab includent
te.

que sunt uno modo concipiendi distincta nam pro
 lapud omnes prudentes significat ens aliquod Opti
 mum, Maximum, Supremum, à seipso existens, à
 nullo alio dependens, quo melius magis dignius
 nihil cogitari queat, ut refert Gillius l. 1. t. 8. c. 1.
 in quo prima conceptu apparet p̄ter existentiam
 insolui et optimū, Maximum, Supremū, independens
 est igitur existentia essis deo n̄ solum in re ipsa, ne
 scilicet in modo concipiendi, ita ut existentia deo n̄ possit
 recte concipi si ab existentia abstrahatur, nam pro
 eo ut sua existentia n̄ sit n̄ existere q̄. ex sua essen
 tia includit existentia si n̄ existentia n̄ inclu
 deretur in existentia deo, tū existentia abstraheret ab
 existentia quomodo ex se esset indifferens ad exi
 stere et n̄ existere, abstrahens a. p̄bri, quia existentia
 deo ex sua ratione excludit omnem imperfectio
 nem, ut pote eas perfectissimū, quo perfectius nihil
 concipi potest sed n̄ existere est imperfectio ut includat
 dependentia ab alio priora à quo accipere debet suū
 esse actuale ita ut illud conferre possit et n̄ conferre
 quod priora prius liberū erit, confirmatur deus e
 existit à se. / à nulla causa dependit existentiam
 aliq̄. n̄ esset creatura et n̄ deus q̄. vel for mali
 tur est à seipso vel efficienter, n̄ a. efficienter
 quia n̄ h̄t causam q̄. formaliter, adeoq̄, p̄ se et sua
 existentiam existit. Hinc a. ex proposito p̄t creatura non
 esse essentialis existentiam, sit n̄ esse, ut esse
 suū accipiat à deo liberè operante, qui pro arbitrio
 illud vel dare, potest vel auferre, neq̄, miserim exi
 stentia est passio creatura ex ipsius existentia p̄ se
 fluens, ut n̄. aliq̄. ab altero fluat debet, a quo fluat
 præexistere, cum a quo supponat existere, contra namq̄.

existentia
 esse ut
 esset.

De existentia et Essentia 59

vere possibilis utiq; n̄ p̄t agere, quod experientia
p̄t nemo n̄. à seculo possibili est percussus, aut ab
igne possibili combustus, unde consequitur de Ens pro
ter se n̄ habere existentia ab extrinseco, cui à se non
habeat nec formaliter, nec effectivè

Notatio 3 De rebus creatis diximus distin
qui existentia ab essentia realiter formaliter sive
p̄ n̄a rei, neg. n̄. est modus proprie dictus, s̄o nul
ti sic appellantur, modus n̄. in existendo dependet à modificato
q̄ n̄a prius existit modificatus, et deinde perimem
modus, sed existentia non existit posteriori n̄a, quam
essentia, sed prius cui formaliter tribuat existere
ipsi essentia, est igitur gradus quidam vel substantialis,
vel accidentalis, prout fuerit essentialis ratio, anim.
per se conficiens, cui essentia, alioq; nihil existens pone
atur in predicamento quod n̄ uti admitteretur, utrius
existentia p̄t appellari quidem Logicus, seu predicabile
i. contra essentiam subiecti constitutum, componitur a. ex
partialibus existentibus gradus sicut n̄a ex gradibus
et docet Mol. Caterum quod existentia se diverget
ab essentia est multorum opinio doctorum opinio, puta
Alberti magni, S. Th. S. Bonav. Scoti, et pleriq; citant
Caiet. Fovlar. Aquin. Richard. Capreol. Henrici Ja
uelli, Molina, Fontes Corimb. contra Nominales, quos
t̄n seq̄t Vasq. et Suarez. Licet Met. 21. sect. 6. n. 13.
qui quidem ambigunt satis aliquibus loq; uti, ait n. si
comparatur essentia potentialis (quam putat nihil
esse) cui existentia distingui ut Ens actu ab Ente
pot̄a, si u. comparatur essentia actualis t̄ esse ipsa
existentia uerba sermo est de essentia potentiali qua
actu si nihil esset sine dubio realiter ab existentia
diceretur tanquam n̄ Ens ab Ente qui n̄. dicit n̄
ens et Ens esse idem? Itaq; sententia n̄a probari

My
p̄t
n̄
ab
realiter

Existentia se
diverget ab
Essentia.

20 Tract 1 Part 1 Sect 11

pbi 1° p^o si existentia n^o distingueretur ab essentia, tu^o
 creatura existeret actu q^o sua essentia, consequen^{ter}
 ter essentialiter, unde sequeretur creatura n^o esse et
 semp^{er} existeret, quod n^o alicui competit per essentia, id
 n^o esse et semp^{er} competit, sequeretur item nunquam
 vere dici posse essentia non existit, quia nunquam
 vere negatur de aliquo diu existentia. 3° id quod de
 creatura predicatur contingenter non est essentia
 creatura, sicut facile per se patet, sed existens iudicatur
 de creatura contingenter, cu^m possit esse verum et falsum
 pbi 2° 4° p^o 3° essentia, quae est mere possibilis et essentia q^o
 actu existit distinguuntur inter se realiter q^o actus
 eodem modo distinguuntur essentia et existentia quo
 trescunt, n^o discrepant duo quoad realiter debent
 habere aliquod reale principium distinctionis in pro
 p^oposito s. n^o pot^{est} aliud assignari, quam existentia p^obi
 actu, quia cu^m unu^m a^o parte rei n^o est alteru^m tu^o illa
 realiter distinguuntur fieri n^o pot^{est} ut unu^m n^o sit
 nisi distinguantur, sed essentia mere possibilis a^o par
 te rei n^o est essentia actu existens, siquidem mere
 possibilis d^{icitur} quae pot^{est} existere, sed non d^{icitur} tu^o existit
 pbi 3° 5° essentia mere possibilis et actu existens realiter
 actu se distinguuntur. 4° id ad quod essentia est
 in p^ota n^o est ipsa essentia nihil. n^o est in p^ota ad seipsum
 cu^m nihil in eodem genere sit actus et p^ota, sed existentia
 est id ad quod essentia est in p^ota, s^{ed} n^o d^{icitur} de quo pot^{est}
 existere q^o essentia n^o est ipsa p^ota, adde^{re} aucto
 ritatem. Arist^o q^o 1. 2. sol^o. 1. 7. dicit aliud
 esse quid sit homo et aliud hominem esse, et t. 1.

subintellige
 existentia
 contra sententiam
 obijci 1°

Notatio 4° contra sententiam v^{er}am de distin
 ctione reali existentia ab essentia obijci pot^{est} q^o ea quoru^m
 actu ab altero separari n^o pot^{est} ita ut separabim^{us} existent

De existentia et Essentia 21

n^o distinguuntur realiter, sed essentia et existentia ita se
habent q^o q^o neg. imprimis maiorem n^o ad realem Solutio
distingtionem requiritur cuiusmodi separabilitas, deinde ne
gari se forte potest minor, nam licet essentia n^o possit exi-
stere, sine ei existentia sic t^o existentia sine hac vel illa
existentia quod ad reale^m discrimen satis esse constat ex
ubi quod sita constituitur creatura ut sine omni ubi
esse illa non possit, quavis sine quolibet determinato,
nihilominus n^o ubi realiter dixerat ab ubi^o Sed di-
ces qualiter essentia est determinata ad unam certam
existentiam q^o n^o sit per plures successive existere
n^o essentia indifferens est ad plures existentias n^o poterit
produci, cui non sit ratio, cur potius cui hac, quam cu-
illa existentia producat, sed facile responderi
potest in cuiusmodi res quasi dubijs intervenire posse de-
terminationem sicut tanquam supremi reru^m gubernato^r, 2°
sic 3° Ess^o actu et eius existentia n^o differunt inter
se q^o nec essentia actu, et existentia differunt, cui^o
dub quaedam concreta sunt id est formaliter, et abstr-
cta ipsorum erant idem formaliter, q^o 3° posse totu^m Solutio 1^a
transire si loquamur de ente actu formaliter ut sic
ess^o n^o actu idem includit existentiam, inde et plerumq^{ue}
quae affert Suarez. disp. 31. s. 6. n^o unum obviare n^o
existentia, ipse n^o loquitur de actuali essentia, ut sic
reduplicatiue, hic a. sermo est de potenciali, vel et
de existente, ut specificatiue q^o 3° neg. consequent, Solutio 2^a
quia n^o semper quocumq^{ue} concretum, predicatur de con-
creto et abstracto de abstracto dici potest, animal item
rationale et compositu^m ex corpore et anima rationali
n^o differunt n^o t^o ideo animalitas est corpus, et ra-
tionalitas anima. 3° si essentia, et existentia in re 3
distinguantur. t^o erit vera et realis compositio inter
illas, q^o utraq^{ue} reorsim accepta erit in actu.

22 Tract 1 Part 1 Sect 11

Solutio 1^a composito n. fieri n. potest nisi inter entia acta alia
 & 1° neg. alteram sequentem licet n. ad compositio-
 nem requireretur. ut utruq. componens esset ens
 actuali n. requireretur sicut ut unum quodq. seorsim
 acceptu per se esset ens actuale, sed sufficeret unus per
 se talis esse et alterum per illud exemplum dari potest
 in corpore. quanto, nam et corpus quantum est et ipsa
 quantitas est quanta, sed hoc per se corpus a. per illa
 de igitur essentia et existentia una entia acta, sed

Solutio 2^a existentia per seipsam essentia vero per existen-
 tiam. & 2° negari potest quod ad omnem realem com-
 positionem exigatur ut utruq. componens sit ens actu,
 quodcuq. n. continuatur componunt unum totu, et si
 n. semper sunt entia actualia, ut fit compositio,
 sicut apparet in verbis successivis, puta in nota, et
 tempore & quoru partes simpl non existunt,
 sed cui prior est in actu posterior tunc est in pot

4° 4° si essentia existat per diversam existentiam
 tunc ipsa quoq. existentia deberet existere per di-
 versam existentiam, sed consequens est absurdum
 5° & minus facile potest daretur n. alia processus
 in infinitum sequitur illa existentia vixens de-
 beret existere per aliam existentiam et sic deinceps
 maior a. sibi quia argumenta qua superior abata
 sunt pro distinctione essentia, et existentia aequi-
 procedunt de existentia, nam 1° si n. existeret existen-
 tia per distinctum. gradum existentia tunc per se
 et man essentia adeoq. semper, et nullo existeret quod
 falsum est, sape n. perit et corrumpitur existentia
 puta bonis equi leonibus & 2° existentia mere possibilis
 et actualis distinguantur a parte rei, quia potest de a

De Exist. et Essent

23

in eis negari dicendo u. g. existentia mere possibilis
n' est actualis, ut ipsi se termini indicant. 3° existentia
existit contingenter, aliqui n. n' existit. 4° id est possi-
bilis existentia existere ante antiquam fiat erit in
potentia ad actualem existentiam, nihil a. a d
suisum est in potentia; Denique n' existentia p' seipsa
et existere, cui n' est pot' existere per seipsa essen-
tia: hoc argumentum habet eare difficultatem, ut in
n' tam oppugnat sententiam in conclusione data, qua
rationes, quibus ea sententia com probatur, itaqz si quis
aliud offerret fundamentum, nihil officeret, utrimqz
pro defendendo et rationibus uariis dantur solutiones:
aliqui negant existentia esse in pota, seu mere possibi-
lem, sed essential' esse in pota ad existentia, sed non
apparet quomodo hoc probabiliter negari queat: quia
si essentia est possibilis ante quod sit existentia, quoqz ipsa
delect' esse possibilis antequam sit, illud n. possibile non
est, cuius existentia n' est possibilis, item existentia est
eius q' habet essential' perpetua, sed n' semper actualiter
q' possibiliter, alij uero concedere ipsa existentia existit
te. per existentia quassa distincta sed ita procedit
sane argumentum de secunda existentia et alijs deinde
sequentibus in infinitum, si n. secunda existit per seipsa
cui n' est q' alij dicunt existentia non existere,
neqz per se, neqz per alia existentia, sed esse id, quo
aliud existit, sicut albedo u. g. n' est alba sed est id
quo alba est alba, uerum hi non un' satis probabili-
ter locere nam omne ens existit uel fit existere exi-
stentia a. est ens q' existit uel fit existere deinde
n' uicatur hoc ratione argumentum, licet n' dicamus
existentia esse id quo alia existit, hi interdum actu
est id, quo alia existit interdum solum potentia,
proutqz difficile est dicere per quidnam fiat actu id

solutiones

soluto 1^a

quo alioquin existit cu' arte fuerit solum in potentia. Quare
 dendum ad primam quod retrogetur negando quod pra'
 cūe per suam ^{essentiam} existentiam sed requiritur ad factualem
 existentiam aliq' extrinsecum n' modum in qua existentia
 adiacet existentia rei alterius cu' n' existere n' possit
 nisi actuando aliam existentiam, cui coexistat hoc ipso quod
 existentia illa n' nullo existit, nec ipsa existentia nullo exi-
 stet quod declarari queat ex illorum opinione qui
 relationes a fundamento n' distinguunt atq' aiunt
 fundamentum per sui existentiam respiciere aliud et tamen
 n' semper aut nullo respiciere cum n' semper sit aliud
 quod respici potest. ad 2^m negatur aut et facta deinde
 consequentia ad hoc n' ut de se inuicem negentur. suffi-
 cit quod unum habeat conditionem extrinsecam ad altero
 mixtandū requisitam, alterum a. n' habeat, nam actu
 alij existentia officit aliquam existentiam, illamq' actu
 at, id est et ipsa est actu, possibile vero existentia n'
 actuat existentiam ideoq' nec ipsa est actu, porro conse-
 quentia superior facta de existentia ab existentia di-
 ferens n' similiter negari potest nam si existentia per
 seipsam existere nihil tenet extrinsecum, quoniam
 existere, quia n' ordinatur ad aliud actuandū.
 ad 3^m negatur conseq. contingentia namq' provenit
 a conditione extrinsecā contingente, quia n' existentia
 sola n' potest existere, sed inter modorum nullo alioquin
 officiat et existere faciat si illud aliud contingen-
 ter existit per consequens et ipsa contingenter
 existit. ad 4^m dicitur existentiam possibilem n' esse per
 se et directe in se ad seipsam actuandam sed
 ad actuandam existentiam, quod dum facit ipsa simul
 nullo existit. ad ultimum per rationem disparitatis

2^a3^a4^a

De existentia et Essentia 25

esse, quod in omni re generari videtur, sic tandem ad aliquod
primum, quod per se tale sit, et cuius participatione ca-
tera fiunt talia, nam substantia u. q. est in loco per
ubi ubi a. per se ipsam, hinc non efficitur per actionem
ubi u. per se ipsam, hinc et sic videtur per unionem
vixit vero veritas q. est in existentibus creatis descendere o-
portet ad aliquod per se existens, n. eo tñ sensu, quo sub-
stantia dicitur per se existere. i. independentem a subiecto,
aut supposito, sed formaliter per se n. per superadditam
existentiam, atq. hoc deniq. est existentia.

Notatio *¶* Hic res hic utraque res existens possi-
biles sunt ex se, an vero habeant hanc possibilitatem à deo
acceptam? *¶* possibile dupliciter nominari potest ut tradit
Vazq. et Suarez. d. 1. p. 1. q. 1. n. 10. p. 1. positivè, seu
per denominationem extrinsecam ad aliquod pñ actum
à quò fit fieri. 2. negativè ab intrinsecà n. repugnanti-
a ad existendum, iam igitur priori modo res dicuntur
possibiles à divina potentia, posteriori a. modo dicuntur
possibiles ex se et sua essentia, et quasi ratiè pñe, quò
cogitatur h. res posse fieri, aliq. n. n. esset ratio, cur hoc po-
tius fieri posset à deo, quàm illud, cui ex parte h. res n. sit
aliquid impedimenti, ipsius quippe potentia infinita è debet
q. h. aliquid ex parte subiecti nimirum possibilitatem, sive
talis essentia, quæ n. involvat contradictionem, quam
vocant potentiam obiectivam, seu logicam, quia n. sit
aliquid à parte rei ita existens prius potentia h. res sed
obstant in intellectu, sicut Entia Logica puta velle
nihilominus tñ h. res n. facit solam existentiam, veram
et essentiam hoc ipso quod illi tribuat existentiam, et ex
mera possibilitate in actu quasi extrahat, quam vix
a. essentia n. producat. sic res reale, si tamen h. res
cum creat efficitur ex nihilo, sicut n. res cum sit et non
naturaliter pro existentia et participatim pro contenta, ita et
n. res, seu nihil cum sit et pro n. existentia, et pro existentia

De Exist. et Essentia

humanam non est modus aut aliquid modale, sed est ens
 perfectissimum, ipsa nimirum existat, ac consequenter
 substantia creatura, vel u' est ens modale, de quo infra
 uel u' ut terminare nam alterius rei et ple potentia
 absoluta quod multi e Theologij asserunt 3. p. q. 3. a. 1.
 cui u. accidens conseruatur sene in hatione n' epistit p mo
 du' alterius rei, sed per se, quamvis ab in hatione distin
 ctum, unio uero talis est modus ut nro respiciat duo, q'
 uniat et conuergat, nec sice illis epe possit, existenti uero
 non est talis.

Conclus Σ Gradus essentia qui in scala p'cedi gradus
 essentiali sibi sunt subordinati, et distincti conceptibus clari
 reorsim concipiuntur u: q' gradus substantia, corporis, mentali a utq'
 uientis, animalis ad a parte rei ante omne operatione, p'cedit in illis
 formaliter, et ex naa rei distingui an' ita. p'cedit. 7. met. *distinguit*
 c. 12. q. unica. vel 11. et sequentibus. Scotus et et. Sicut
 sta, ut citantur et alij n' p'cedi

Notatio J *issae essentia de distinctione*
 graduum, quam passim per philosophia supponimus
 probari p'cedit. *ex Alle is in m. libro de respiratio ne. c. 1. p'cedit*
 de anima loquens sic habet numero igitur unum e una *uilla*
 esse, atq' eandem hanc particula, ipso esse a. plures
 et diuersas, n' n. idem animal esse, et uiuere, ubi an
 uerte non dicitur, philosophus, quod animal, et uiuere,
 sint plura ratione, sed conceptu esse, id a. quod est in
 esse, plura, siue diuersa est utiq' plura, et diuersa
 in aliquo reale, in ipso esse animalis et uiuentis sic
 esse reale, deinde. 2. de anima 1. s. docetur gradus
 anima. uiuere sentire, et habere se deinceps, siue quod
 idem est ita esse subordinatos, ac potterice sine p'cedi
 nequeat esse, quam subordinationem, sine dubio Arist
 uidet esse a parte rei q' aduait et a parte rei hos gradus

Tract 1 Part 3 Sect II

distingui, siue esse plures, oide namq; realy non. Et nisi
 inter plura realiter, quod uero locutus sit de subordina
 tione reali et n' de ea, qua fit solum per rationem patere
 Et quia dixit unum gradum sine altero esse non. p'oe
 falsum. n. est unum sane altero n' p'oe cogitari, aucto aliy
 quidam Philosophi locy nam. p' p' hys. t. 29 contra Parme
 nidem. qui dicebat n' uiso omnia esse unum in substans
 tiale probat esse plura. ratio substantialia, et hac quidem
 ratione, datur genus, et differentia u. g. Hominy, qua no
 sunt accidentia Hominy, nec propria nec communia, n' n.
 definiuntur per Hominem, aut ab illo separari p'nt,
 nec et sunt accidentia rei alterius, aliam. totus Homo
 esse accidens alterius, quia partes eius ex quibus com
 poneretur essent uidelicet accidens alterius. p' sunt entia
 substantialia, ubi promde supponit Aristes Genus et diffe
 rentia a parte rei distinguit alias contra Parmenide
 nihil officeret, ij. n. n' negabat plura. Entia in Hoie
 posse ratione distingui, sed negabat dari plura a par
 te rei, cu' u. apert Aristes in eodem plam. animal et bipes
 n' sumit bipes pro se, prout est accidens, sed pro diffe
 rentia essentiali qua est in Hoie rationalitay ait. n.
 expresse rationem bipedis esse hoi essentialem, huius
 re Met. t. 2. de non esse idem igni et Elemento
 esse, nam Elementum est gradus Genericus ignis, unde
 et 2. post. c. 6. quaerit quomodo ex genere et diffe
 rentia fiat unum. per se, eam quaestione ad Metaph.
 reuertit, ad quam promde 7. Met. c. 12. respondet
 ideo fieri unum per se, quod genus se habeat ut n'ia,
 differentia, ut forma, qua si a parte rei non esset distin
 ctio inter genus et differentia q'ratib; licerentur. 5. gradus
 Metaphysice differunt inter se formaliter q' et realiter,
 aut probatur, quia distinguuntur definitione, et diuersa

Plu 30

De Exist. et Essent. 29

ratione essentia rationalis n. n. est de essentia
animalitatis consequentia itidem probatur, quia
qua habent diversas differentias reales, realiter
differunt ut testatur Arist. 5. Met. t. 15. ubi ait di-
versa sunt, quorum aut species plures, aut materiae, aut
ratio substantia s. essentia, qui quidem loco satis est,
cum de diversitate reali, et n. tm de diversitate
rationis sermone institueret. 3. qua realiter oio sunt
idem pnt de se invicem reciprocari praedicari licet n.
eodem modo recipiantur, ut omne vivens est corpus
animatum, et omne corpus animatum est vivens, sed genus et
differentia n. pnt ita reciprocari n. licet vivere ac
rationale est animal, et oio animal est rationale,
neg. hinc sequitur et ens reciprocari posse cum
substantia cuius quae idem est, dicendo omnis subst-
antia est ens, et omne ens est substantia, quia ens
n. identificatur adequati cum quolibet inferiori,
sed cum omnibus simul sumptis ideoq. n. est univo-
cum, cum de singulis praedicatur, quia n. adequati
idem praedicatur de singulis, ad animal univoce
et adequati in eadem essentia et rationem
de singulis inferioribus dicitur, primumq. reci-
procari posse si re idem spectet cum illis, neg.
hic dicitur licet de his solum admittere, esse
cuiusmodi reciprocatione qua differunt ratione.
Luntapat ratiocinante n. p. a. qua differunt
ratione ratiocinata, cui fundamento distinctio-
nis in re nam quid est illud fundamentum? a n.
tanta perfectio, ut a nobis unice concepta. distin-
ctio concipi nequeat, adeoq. divisi debet in con-
ceptus plures, sed ita perfectiones ses longe
magis differunt ratione ratiocinata, quia tanta

p. l. c. 30.

Tract 1 Part 1 Sect 1

sunt perfectionis ut à nobis pluribus et conceptibus
 ephemeris n. poitit, et tamen inter se rei procan
 sm rem, et in sensu identico possu n. diuina miseri
 cordia dicit est omnipotentia sm rem, honoris dicit et ju
 stitia sm rem in dno namq. pure à parte rei omnid.
 ide' simplicissimam ras. 7° gradus animalis, qui est
 in bruto realiter differt à gradu rationalis in homine
 9° et gradus animalis in homine realiter differt à gra
 du rationalis in hoie quia gradus animalis in hoie
 est realiter, et formaliter unum quid cu' gradu ani
 malis in bruto 9° et inter se non sunt eadē gradus
 animalis et gradus rationalis in hoie, quia n. a' real eadē
 uti tertio non sunt eadem inter se gradus n. rationalis
 in hoie non est realiter quid unum cu' gradu animalis
 in bruto item qn cogito animal aliud est illius conceptus
 formalis à parte dei, quā qn cogito rationale, q' à parte
 rei, est diuersitas quādam, nam si idem esset, tum qn
 dico leo est animal esset ac si dicerem leo est rationalis,
 tunc n. idem dicit et significo cu' significatu' sm rem
 aduquate est idem, sed hoc esset idem q' in praeterea n
 fouet à parte rei discrimen inter analogas et uniuersa
 nam et analogas in modo concipiendi differant ab inferio
 ribus ut ras à substantiā, accidens à qualitate, quan
 titate, relatione. 8° analogas n. mixtas unā defini
 tione potuerunt definiri et pon. in praedicamentis,
 itemq. fundare conceptum uniuersalem. Sed contra
 riā sententiā, requireretur rem aliquam per unā
 et eandem sententiam in se actu, nullo modo dicer
 sam esse alteri realiter similem et dissimilem nā
 ide' uig. homo per animalitatem, esset realiter simi
 lis equo, et idem esset realiter dissimilis equo per ra
 tionalitatem, quae tamen in re idem omnino est eadē

p. 7^op. 5°

Tract 1 Part 1 Sect II

fionali et homo n' uno, et consideratione. hac tria di
 sm aliud n. et corpus, et sm aliud et rationale, quasi
 diceret homo n' dicitur hac tria quod sit tria tm
 consideratione, et in re uno ente, sed quod in re
 sit hac tria postea uero opponit simplicitatem
 essentia diuina, et attributorum eius distinctione
 que est in rebus creatis, nulla a. et est oppositio si
 sm loqueretur de distinctione rationali, nam et
 in diuinius eiusmodi distinctio rationis admittitur,
 ut docent passim alij Auctores, qui satis indicant
 dignimen. reale. gradum, nam sub. l. 2. de aia
 t. de poie q. 9. n. 137. ait si bene probetur
 distinctio specifica bene et efficaciter probari
 distinctionem realem; Tandem in secundum de
 aia dignes. 14. ut dicitur in rebus creatis essentia
 potentia, et operationem de uariis gradus distingui
 subiicit hac in solo pro esse idem, ubi utiq; agit de
 distinctione reali, alias n. et in pro plura posunt
 ratione distingui, multi proterea. Theologi negant
 attributa in deo differre formaliter, cum tm admittant
 distinctionem rationis q. uolunt distinctione forma
 lem esse reale quando hinc et Gillius ait s. p.
 l. 2. t. 6. c. 1. ea quod esse n' est idem n' sola
 ratione distingui, per esse a. intelligitur essentia,
 cui q. essentia animalis et essentia rationalis non
 sit eadem, quandoquidem rationale n' est de essentia
 animalis sequitur eas n' sola ratione discrepare

obuiio ^{1.} **Notatio** \lessgtr Contra sententiam nrām de
 reali distinctione gradus essentia obijci possunt u
 teria argumenta ^{1.} Si gradus sensituius in anima
 rationali desunt realiter \lessgtr gradus rationali, tu uel

anima nam adaequata ut est quid constitutis ex
 maâ et fia, et in praedictamento substantia
 ponibile et simpliciter dici gradus ille maâly
 et mortaly, sicut corruptibilis, quia induit vici
 nem, quae perire potest, quod et indicant Corimbr.
 gradus in agentia physice composita cu' solu'
 formâ neru' et a maâ desumuntur. Si gra
 dus agentia distinguantur realiter sequitur
 dari a parte rei univergale ante operatione' istius,
 quod e' Platonice et absurdum, ubi sequela, nam
 pars unum et aptus inesse multis est unly, sed
 si realiter differant gradus tunc ante operatione'
 istius datur unus aptus inesse multis, quia anima
 libas u: g: e' in pluribus speciebus, puta in hu'
 manâ equinâ leoninâ et quidem unâ formali
 ac reali unitate, nec opus abstractione. Mentis cu'
 a parte rei ab inferioribus discriminatur. Huius
 distinctione sequitur dari a parte rei unly
 incompletum conceditur, completum a. negatur
 ad hoc n. unly requiritur ut et alia a condicio
 ribus individuantibus excoluatur, quod cum a'
 fiat a parte rei per separationem aliquam
 realem fieri saltem debet per separationem
 intentionalem ab abstractione videlicet Mentis,
 aliqui et simpliciter negant sequela, et probationes
 probis distinguunt, scilicet unum quod fm se totum et fm
 omnes suas partes entitativas, seu integales
 sine adunitate diversitate quae repugnet com
 municabilitati est in multis est unly quodsi Platonice

Obiectio 2a

Solutio

De exist. et essentia 35

actu conceditur, quod a. sm' alia, et alia partem
integram capm. ad unita diversitate qua.
reperietur communicabilitati est in multis est vife re.
gatur, sed si gradus a parte rei distinguuntur
tunc unus aptus est esse in multis priori modo ne.
gatur posteriori modo conceditur, et negatur cono.
quentia. Sed duas partes integrales non discrepare philosophica.
ta partibus essentialibus, alia in partibus integra.
libus sublati adhuc essentia permaneret, et ipse etia.
essentia carerent quod falsum est qd si aliqua essen.
tia n' habet omnes partes integrales, n' habet it.
omnes et essentialis. Ex aequo hoc argumentis esse con.
solatio. Ita unitatem numerica, eliciunt, extensi ad q. h.
qui vel aqua, quas tamen unitatem admittant.
Adversarij, deinde distinguitur an' si dicantur
partes essentialis quodq. pnt constituere talem
essentia sic n' differat scto antecedens, si dicantur
essentialis, quodq. requiritur ad talem essentialis sic
non differant negatur antecedens, omnes igitur
partes integrales priori modo pnt et dici essentialis
les, posteriori a. tm aliqua indeterminata, si.
cut n: q: oculus est videtur ad videndum n' qdem
omnis, qui sufficit et potens est ad videndum, sed
saltem aliquis. 23. si gradus realiter differret *Obiectio 3a*
pnt unus ab altero separari, puta haec ratio na.
litas pnt esse sine hac animalitate, et haec naa
sine hac singularitate, et vicissim, sed consequens
est falsum, quia nec superiora pnt existere sine
inferioribus, nec inferiora sine superioribus. *Solutio*

De singularitate

solutio

hac entitas cu^m gradus oimⁿⁱ p^{ro}ae uel p^{er} sua^m essentiali^m, uel p^{er} modu^m quenda^m unionis, utruq^{ue} n^{on} probabiliter dici p^{ro}ae uir, quod si t^{em}p^{or}e posteriori dicat poterit quidem a pro separari, sed utruq^{ue} tamen destructio n^{on} a. alterutru^m remanebit sine singularitate, cu^m n^{on} id quod ponitur remanere ponatur epist^{em}u^m epist^{em}entia a. n^{on}io regat singularitate^m n^{on} p^{ro} remanere sine singularitate, si uero prius dicat p^{ro} inseparabilitate^m horu^m graduu^m n^{on} tamen uicibus quilibet gradus eius de^m essentiali cu^m eadem haecitate uicetur, quia gradus essentiali animalis u. g. n^{on} adequate s^{un}t omnes partes integrantes cu^m hac soli haecitate uicetur, sed t^{em}p^{or}e inadequate, praeterqua^m quod hac unio n^{on} adequate profectual^{is} ab essentiali sed et ab haecitate, porro negatur omni^m entitatem seipsa esse singulari, n^{on} a. n^{on} s^{un}t se n^{on} et seipsa singulari, sed talis fit p^{ro} sup^{er}addi^{ti}oⁿe singularitatem

SECTIO III

De Singularitate subsistentia et Inhensione

Iua hac coniungimus p^{ro} offinitatem, qua^m habere in oppositione, unde ex se in uicib^{us} uelut ilgi p^{ro}nt

Conclus I Singularitas in pro q^uae non differt ab eius essentiali nisi sola r^{ati}o, et magis h^{ab}entur uelut includentem ab includente; si quidem singularitas ingreditur et conceptu^m essentiali^m p^{ro}nt

*singularitas
p^{ro}nt n^{on} differt
ab eius essentiali
nisi r^{ati}o*

De singularitate

esse ait, quo constituat hoc aliquid n̄ est accipien-
 du' de sua s̄m se et r̄ae sui p̄iis, sed et r̄ae
 differentia Individualis quae saltem est partialis
 haecitas ac constituit totales quanda' cū haecita-
 te n̄ia. Alij uolunt individualitatem esse p̄iis aliorum
 modo negationes divisionis in ea, et identitatis cū
 alio, sed nec hoc dici p̄t, cū n̄ p̄ individuationem
 res constituantur in certo gradu. Entis in linea
 predicamentali debet ea esse aliquid reale sicut et
 aliorum gradus reales sunt in S. Th. et Thomista
 apud For. 5. Met. 5. 6. 9. 4. 5. 1. dicunt
 principium individuationis esse n̄ia p̄ma
 signata, quid a. hoc r̄ae uolunt uarie applicat
 communiter tū aiunt p̄ n̄ia significatur. Quae si
 gillatim illi n̄iam affecta' quantitate, hanc u.
 modū loquendi desumpserunt p̄r̄ op̄ Aris 1. de
 celo 1. p. 92. et 5. Met. 1. 22. ubi ait unū
 numero sunt quoru' n̄ia una si scilicet final
 existant et 9. Met. 1. 28. fia n̄ his carnibus
 et ossibus Callias et Socrates et diversa quida'
 p̄ n̄iam, hinc cū angeli careant n̄ia
 stiles 12 Met. 1. 49. negat plures numero
 calos esse eiusdē species, quia alia' essent etiam
 plures numero angeli, quod fieri n̄ p̄t, cū ea,
 quae solo numero differant p̄ n̄ia differant, uerba
 a. Aris hoc habent, quod a. sic calus aram
 manifestus est, si n̄ plures sint cali ut homines
 propriū uniuscuiusq; erit s̄m unū, numero
 nulla, al' q̄cuq; multa numero n̄iam habent,

S. Thome
sententia.

una. etenim et eadem multorum ratio: hanc dycurse
 n' admittit suar. sed finis appellat; Scotus u.
 Arlem benignius interpretatur ait q.3. improprie
 usurpasse nomen: maia uidelicet pro haecitate,
 quia maia quoda'modo similis est, siue quia est
 imperfectior qua' essentia, sicut maia est imper-
 fectione, qua' forma, siue quia u' singularem
 facit subijcibile' n' a. predicabile', quemadmodu'
 et maia' sub' habet ratione' subti, n' a. forma' seu
 actus. Veru' hanc interpretatione' rejicit Fons. tu'
 quia eiu' modi usurpatio maia' Arli' a' inuitata
 tu' ga' nihil hac' rase' probaretur, sed principi-
 um th' sapat' peteretur probando scilicet non esse
 plures numero angelos eiu' dem spai, quod non
 habeant plures haecitates, quare si Arles aliter
 defendi n' pot' deseri oio' debet, prout eu' oraspe
 putant Fons l. 8. sect. 4. mead' disp. 4. per Mol.
 nam. multa contra hanc opinionem et mentem
 philosophi pugnant: imo ipsa maia' et quantitas
 continens sub se plura maia' q' parte' se' entia
 quada', quae pluribus inferioribus communicari
 pot' q' per superaddita' aliqua' differentiam
 individualitatem debent incommunicabilia, nec pot'
 alijs tribuere incommunicabilitatem q' maia' et
 rationalis una ab altera distinguitur et si ab
 o' maia' abstrahamus. 3. singularitas, ut nec
 u' clauditur in rase' subti' q' et per se ponit'
 in predicamento tanqua' ens p' se, n' item qua'
 titas cu' maia', ex quibus componitur unu' p' abis.

De singularitate

45

7.º eadē numero aīa et idē numero Angelos ha-
beat distinctas numero cogitationes, appetitiones,
quae tñ n̄ p̄nt ā mōa sumere distinctiōes suā
numerica utpote cū n̄ habeant mōa. 5.º igitur, g.
genitas et lignū corruptū differunt inter se nu-
mero et tñ habuerūt eadē numero mōa et quā-
titatem 6.º p̄nt D̄m creare compositū aliquod
sine quantitate quod tñ esset unus numero q̄ tñ di-
uidat. 7.º dicitur partia numerica n̄ dicitur a qua
totali tñ mōa desumit.

Notatio Σ probabilior est igitur opinio, quae
scilicet de singularitate, et pars quidem singula
rū ac unius est numero, inqz. plures suos distribui
rentur n̄ p̄nt, cū uerō alij Theologi, et SS. PP. negant
pars esse unū numero aliter accipiant numerū, unde
licet p̄nt ex unitatibus rerū quantarū, et corpore-
arū constitui, quomodo et n̄ p̄. adicamento Quan-
tatis, ut p̄nt aliquos assignatur quod si Latius accipias
numerū pro quacūqz. h̄minali multitudinē, sive ex uni-
tibus rerū materialū, sive spiritaliū, nil repugnet
et pars dici unū numero; Gillius tñ l. 2. 4. 3. r. 10.
addit quomōis in dicto sensu pars unus dicitur nu-
mero n̄ recte tñ dici pars est unus numero pars, inter
hos. n. loquendi modos hoc inter se discriminis, quod prior
absolutus plus n̄ induit, quā unus ex multitudine
quorūqz. entia, posterior a. cū apposito pars signi-
ficat unū, n̄ ex quibuslibet Entibus, sed ex ijs, quā
subi formā per ad hūmānum nomen denotata compre-
hendatur unde dicere solemus, Socrates est unus
numero homo. s. unus i. multitudine hoīū, n̄a. dicimus
Socrates et unus numero Socrates, quia sub noīe

pars unus numero.

Socratis univocum nō pōt esse plures, ideo frustra
 offerretur restrictio, si q. d. dicamus Socrates est unus
 numero Socrates, significaretur esse unus ex multis Socris,
 quod est falsum, verū huiusmodi loquendi rigor non
 semper observari vult, dicimus n. et in Litanijs Sancta
 Trinitas unus Socris, ubi utiqz nō intelligimur unū
 ex multis Socris, putat tñ Gillius hoc fieri p. Ethnicos,
 qui nesciunt nomen Socris esse singulare, sed tñ arbi-
 trantur unde additur restrictio, quare alio for-
 sa dici queat unus Socris / . unicūqz, sine solus, sicut
 dō unus est sol, unus est mandus, id quod a. m. cre-
 aturis singularitas sit gradus quidam supradictus
 eo nāā vel distinctus ab essentijs nō indiget fore nō
 probatione, sufficienter n. est, quae supra pro simili
 distinctione aliorū gradū Metaphysicorū allata
 sunt, adungi tñ vult qd hoc h. S. Th. 1. p. q. 3.
 a. 11. manifestū est inquit, quod illud unde
 aliquid singulare est hoc aliquid nullo modo
 est hoc communicabile, illud n. unde Socrates
 est homo multis communicari potest, sed illud unde
 est hic homo nō potest nisi uni tantum, si ergo
 Socrates per id esse homo per quod est hic
 homo, nec nō pōt esse plures Socrates, ita
 nō possunt esse plures homines, hoc a. convenit
 Socris, nam ipse Socris est sua nāā sicut idē qd
 est Socris et hic Socris, impossibile igitur esse plu-
 res Socrates ita S. Th. ex quo loco colligitur nō tñ
 distinctio realis, ante operationē plus ipsius
 gradus individualis ā nāā specificā, nec tñ
 distinctio realis nāā specificā ā gradu superiori

In generalibus
 in creaturis
 et gradibus
 distinctio
 nāā vel
 nō

De singularitate

43

generis, quod supra tradidimus eade. n. e. utrobique
latio, vocatur pro eo gradus iste individualis n. ^{39 gradus In}
tū singularitas, uerū et haecitas, individualitas ^{gradus In}
minima differentia n. e. cuiuslibet quidem Entis ^{gradus In}
liari inest saltem partiali, nam alia partiali
haecitas est in substantiā nāa, alia in substantiā
forme, ex quibus tamen una quaedam totalis conficitur,
accidentia uero et modalia n. proprie individualiter
a subiecto, cui in eodem numero subiecto u. g. in eodem
hoie pōnt successiue plura accidentia recipi et si
et separata. sūt in eodem numero ut haec nu-
mero quantitas characteristica n. potest q. diuinitas
fieri ut unus numero accidens ab uno subiecto mi-
gret in altera, quae quidem oia ostendunt id quod
hic in eo mirandū uidelicet ratione a subiecto n.
accidentibus n. degeni. siue haecitas uel aduenit nāa ^{subiecto}
existenti, uel non n. prius tū contra est, quia
hoc ipso quod aliquid existit censetur iam singu-
lari. g. singularitas n. aduenit illi iam existen-
ti, alia existentiā presupponeret si posterior
tū singularitas n. erit aliquid distinctū a
nāa prout existit. h. ab existentiā p. supponi singu- ^{Solutio}
laritatem itaq. hoc ipso nāa esse singulare quod
existit, at hanc et singularitatem n. aduocata
aduenit tū nāa singularitas, quae existit specif-
cative, sicut nigrum a panis nigro, n. aduocata
+ singularitas aduenit nāa singulari, q. e. singulari
atq. existit, n. qua est singularis, siue itorū unitas, ^{alica}
u. negatio quaedam, et falsio omnis Entis q. per illa
ens aliquid sufficienter fit hoc ens, quod n. est
opus haecitate, q. tū quā proficiens aliq. superueniat

De Subsistentia

45

fiunt incommunicabiles, in concreto vero significans
ipsas individuas substantialis naturas, potius substantiarum
tantum, et effecta sunt eiusmodi complemento, sicut
et ipsa nomina concreta substantiarum, ignis. n. lignum,
homo, Socrates et n. significant tm naturam u. q.
ignitatem, ligneitatem, humanitatem, Socratei
tatem. sed connotant etiam hoc complementum
sive subsistentiam, quae cum natura completa facit unum
per se quod appellatur suppositum, quia supponit
quasi oibus predicatis superioribus, nomina propria
suppositi et persona in tropico loquenti usu non
aeque oibus tribuntur, suppositum. n. convenire potest omni
substantia completa, persona a. tm assignatur substa-
ntia intellectuali, quae sicutus proprie definitur natura
intellectualis indivisa substantia ubi, per naturam
accipitur et presentia, per intellectualem u. q. d. a.
intellectualis, abstracta, a discursiva, et n. d. i.
curioso, ut ita descriptio competat n. tm homini,
sed et angelis, et deo, qui inter personas quoque, et ceteris,
et Individuum intelligitur incommunicabile et deni-
que per substantiam accipitur substantia quaedam completa, et
singularis, unde potest persona minus late ferri,
quam suppositum.

Notatio Subsistentia aliqui voluerunt ^{subsistentia}
esse meram negationem ^{ad idem res} suppositiva natura ^{quod suppositum}
ut Scotus, sed hoc admitti n. debet, quia persona in
sua constituitur, et distinguitur tm per se, nega-
tionem, sive per nihilum aliquid, sed per aliquid reale
positivum quod eadem est ratio in creatis cum nulla
sit disparitas, quoad hoc, itam quae alias humana
natura Christi assumpta tam est completa substantia,
quam est u. g. Socrates, nihil. n. minus positivam

46 Tract 1 Part 1 Sect III

creatu habere, et sola illa negatio exasperatur
 deniq; quia sequeretur alienam nam assumi
 n' pot, n'q; n. / si negatio n' pot offiire aliud sub
 iectū u. q: p negatione uisus uel auditus in so
 crato plato n' pot esse carus, aut furvus. Alij no
 uerunt Subsistentia supaddere. nā sola aliquā
 accidens, uel sola existentiam uel solam differen
 tiam individualem, sed neq; ex his dici aliquis
 recte pot n' m, quia completū, quā talē o sub
 stantia quādam completa, et p rana, q. quod
 supaddit nā p suppositiuitatem est aliq sub
 stantiale et n' accidentale n' 3^m, quia uerbu di
 uinu assumptit nām humanā existentem
 adeoq; et ipsam existentia n' a. subsistentem
 ut falsi probant theologo, sed p sua propriam
 et diuinā hypostasim. eam nām humanam
 sustentat q. n' deniq; 3^m quia subsistentia sup
 addit et aliqui ipsi natura singulari, adeoq;
 supponit singularitatem q. n' est ipsa singu
 laritas, seu differentia individualis, nam e verbo
 assumpta est humanitas singularis, siue singula
 resata, et h' n' subsistens

Substantia
 supaddit nā
 accidens
 uel sola
 existentiam
 uel solam
 differentiam
 individualem

Suppositi defi
 nitio

Cur dicatur
 substantia

Notatio 3 Suppositū quod p subsistentia
 constituitur, communiter definitur solum substantia
 completa, individua et incommunicabilis,
 ubi singula partes sunt explicanda, de itaq; 1°
 substantia nā accidentia n' sunt capacia huius
 modi, siue suppositiuitatis, ea. n. ex nā sua postu
 lant et apta. sunt esse in alio, licet aliq super
 naturaliter possit extra omne subiectū conseruari

De
 sunt acci
 esse hab
 debet i
 possibil
 uis mag
 substant
 commun
 nō tota
 et p
 et epist
 n' edit
 et sine
 sed quod
 ius, com
 la acci
 substant
 uis q
 accidit
 modalit
 postfusa
 substant
 quod q
 h' pot
 sine ex
 asferat
 solumm
 nā h
 sunt a
 Comple

De Subsistentia 47

sicut accidit in quantitate Eucharistica, in hoc vero
casu. habent modum existendi similem aliquam rationem
substantia, quia per se et independentem se habito
existant ille tamen modus non est ipsa substantia,
probabiliter enim non est aliquid positivum, sed solapri
natio inexistencia actualis, itaque non est aliquid
substantiale, nec habet positivum quid repugnans
communicabilitati et inexistencia in alio, quare
non tota pars quantitate potest cujusmodi accidens
esse et consistere in alio, porro cum substantia de qua
se existere, ita ut non sit nec esse et potest in alio,
non erit sensus quod substantia per se formaliter
et sine supradicto sibi modo independentem existat
sed quod se ratione sua postulet sibi cujusmodi modus
sive complementum communicabilitatis, quod quidem
de accidentibus dici nequit, hic vero modus actualis
substantialis suppositus concretus sumpto essentialis est, nam
vero solum in abstracto considerata aliqua ratio
accidit, cum igitur substantia sit entitas quaedam
modalis non potest existere seorsim absque ratione, esto
fortasse potest ipsa ratio conservari sine tali
entitate, sicut et quantitas sine modo inhaerentia
quod quidem si fieret existeret per se natura,
in positivum eadem tamen negativum, uti applicat albertus
sicut exemplo linea, a qua si ultimum punctum
auferas nullo alio sustentata erit terminata
solummodo negativum, sunt tamen, qui dicant rationem
nullam rationem potest existere sine substantia,
sicut non sit corpus utique sine omni substantia est
Completa circa quaedam definitionis parte difficultas

Cur (omn)
plata?

48 Tract 1 Part 1 Sect III

Cur Indivisibile
 est inter philosophos an de huius subsistentia partialis,
 seu de hac potest. De 3. Individua hoc est sin-
 gularis, singularitas n. presupponitur ad suppo-
 sitabilitatem, nam ut aliquid possit se subsistere
 debet et potest existere n. potest a. existere nisi singulari
incommunicabili.
 q. interim Individui nomen sumitur et aliq. n.
 pro incommunicabili, ut supra vidimus ex Boetio
 in definitione personae. De 4. Incommunicabili,
Incommunicabilis
 ut hoc pariter intelligatur ad verendum est in com-
 municabilitatem spe negatione quoddam communi-
 cabilitatis, quae duplex est, una essentialis, quae
 res communicat alicui, n. suam essentiam, sed
 aliam a se h. predominantem, sic causa efficiens
 communicat se effectui, s. u. g. dat esse aliquod
 filio suo a se distinctam, altera est intrinseca,
 quae res suam essentiam alicui tribuit, sic
 forma se communicat materiae vel composito, dat
 in seipsam, iam prior illa communicabilitas,
 n. negatur in definitione suppositi, posterior
 a. adhuc est multiplex: nam si aliquid se communi-
 cat ut superius inferioribus, sic genera et species sunt
 in speciebus, et individuis u. g. animal in homine
 et leone, homo in Socrate et Platone. 2. ut potest
 actus, sic subiectus se communicat formae. 3. ut
 actus potest, sic forma se tribuit materiae. 4. ut pars
 toti, vel compositi, sic in ligno bipedali unus pes ad
 alterum se se habebit. 5. ut terminabile, seu com-
 pleibile suo termino, quo modo se natura communicat ipsi
 subsistentia. 6. ut terminus, seu completus termina-
 bile, sic se tribuit subsistentia naturae, quae igitur suppo-
 situm dei incommunicabile intelligitur negatio

De Subsistentia

communicabilitatis quinto modo formaliter et redupli-
 cative, ita ut eius suppositalitas tanquam ultimam
 substantia tuis n' pot' ulterius terminari, et com-
 plevi, licet interim natura habens aliqua substantia
 aliena pot' adhuc alia quada' aliena substantia
 terminari, sic n. Theologi docent humanitatem
 Christi, qua terminatur a substantia Verbi divi-
 ni pot' pot' terminari a substantia Patris, et Spi-
 ritu sancti, quod idem alii dicunt esse natura
 propria habeat substantia regantibus utroque
 alijs, qui volunt, hanc har propria n' pot' nam
 aliena terminari, cu' habere propria fit in alio
 n' subsistere.

NOTATIO 4 circa difficultatem illa
 supius indicata var. 1. p. d. 34. c. 2. docet substi-
 stentia in quavis composito esse unica samq' non
 conflata ex substantijs partialibus. 1. q' nulla
 est suppositum partiali in aliquo composito, q'
 nulla est et substantia partiali, antecedit a.
 probatur, quia alias in quavis substantia esse
 duas partialia supposita, et in hoie dua p'fonales
 supposit personalitates, quod ut absurdum, nec re-
 ferit substantias reru' corporearu' habere par-
 tes quada' entitativas, et integrale, n. n. hinc
 consequitur partes illas esse partiales substi-
 stentias, nam et homo n. q' componitur ex mat'ia
 et forma, et hi n' quavis pars est homo, neq' dua
 sunt in hoie humanitates nodus n. duntaxat, qui
 totu' compositu' afficit de suppositalitas, et perso-
 nalitas, n' a. singula eius partes. 2. Persona, et
 suppositum sunt substantia ita incommunicabiles

Si aliquos e
 supposita
 substantia
 non est
 hoc p'ia
 p'ia
 p'ia

30

individua, ac se subsistentes, ut nullo modo possint
 esse in alio, vel alteri eadem communicari, nec
 modo partii integrali, vel essentiali, nec
 modo sua propria dicta q. modus subsistentie
 conueniens habet negationem ois communicationis cu
 alio q. n. datur subsistentia aliqua partialis.
 3.º subsistentia requirit solum negationem commu-
 nicationis sive unionis cu alio, tanquam cu subiecto
 sustentante, a quo dependeat, requiratur in Christo
 remanente subsistentia sua, et anima ratio-
 nalis, nam illi in Christo semp retinent tales nega-
 tionem communicationis cu neq. a verbo diuino,
 neq. a quoquam alio dependeat tanquam a subiecto
 sustentante, quod si dicas dependere ab alieno
 supposito verbi subsistentia vero praeter negatio-
 nem communicationis cu subiecto sustentante
 insup et includere negationem unionis, et commu-
 nicationis cu alieno supposito contra est quod di-
 uina natura tamen a personalitate abstracta, et
 noie deitatis significata habeat in negationes
 utriusq. communicationis, praeterq. et suppo-
 situm foret, et haberet modum subsistentia, quod
 est falsum, licet n. auctores negent subsistentia
 consistere formaliter in mera negatione, admit-
 tant in subsistentia fundare tales negationes, illasq.
 conueniens habere. 4.º si singula partes substan-
 tia alienius corporee tam integrantes sicut
 quo essentialis haberent propria partialis
 subsistentias, sic possent et diuini ita diuinis
 personis assumi u. q. p. aternus, possent assumere
 naturam sibi hypostatica unitam, filius a. possent assumi.

componi dicant totales quanda, prout in composito
 naturali nãa habere sua partiales substantias,
 inter formas vero certu' quid quidem esse de aia ra-
 tionali, q̄ p̄ separatim existat de reliquis vero
 formis, quae p̄videntur dependere à subiecto
 tradit sub. car n̄ hãe substantia' ut quod, sed
 ut quo p̄ ara, cui nãa p̄ se substantia facere

substantia
 alia completa
 alia incompleta
 ta.

substantia' aliqua' totalem, quare duplicem
 assignant substantia', puta completa et in-
 completa, completa constituit suppositu', et con-
 veniunt tñ nãa completa, communicabilitatem
 interim, seu aptitudinem alteri insisterendi ex-
 cludens, incompleta n̄ constituit suppositu', sed
 tñ subsistens, quod p̄t et competere partibus,
 nec omni communicabilitatem respicit, sed in-
 tensionem, haec sententia v̄ probabilior, et
 probari p̄t q̄, quia id quod n̄ dependet à subto,
 nec unitur alteri supposito p̄ se existit, adeoq̄
 subsistit, sed ita v̄ habent nãa, et anima
 rationalis, haec n̄ p̄t separatim extra compo-
 nitere, nec quoad esse suu' dependet ab alio
 talia à subiecto q̄. ad 3. id quod assumi p̄t
 ad aliena' substantia' et est capax proprie
 substantia', aliena n̄ succedit in locu' propria
 seu nãa, et aia rationalis assumpta est a verbo
 divino, prius nãa, quae totu' compositu', teste
 S. Th. 3. q. 6. ta. 3. q. et prius nãa sub-
 sistebat per aliena' supposita' litatem, quod esse
 compositum q̄ prius natura dicitur et illi

plur. 1.º

2.º

54 Tract 1 Part 1 Sect III

cur n. illa partes subsistentia totalis, quoniam
 una dicitur esse in materia, et altera in forma
 n. non potest vocari partialis subsistentia? verum
 n. in partibus compositi admittitur partes ali-
 qua inter se distincta illius realis modi, qui sub-
 sistencia dicitur, et si is modus est secundum entitatem po-
 sitiva homogeneus aliquid non apparet cur non quilibet
 pars subsistentia nominari queat, unde et dicitur
 crimen est inter subsistentias, et homines, homo n.
 non habeat partes heterogeneas non sicut haec homines,
 vel partialis hominis dicitur. Nunc ad argumenta, quae

Solutio a
 probatur
 nisi aduersa
 vocis

contra. nam sententia allata sunt responderet
 ad 5^m aliquid negant antecedens, aliquid vero conseq.
 eo quod nomen personae, et suppositi iam ex usu
 personae accipitur tunc pro subsistentia totali, prout de-
 muonstrat praeter entitatem positivam, illa quoque
 negatione existentia in alio simpliciter, nomen
 vero subsistentiae lapsus usurpetur tunc pro partialibus
 tunc pro totali subsistentia partialis. quae tales non
 habere illa omnimoda negatione existentia in
 alio, saltem in comparte ideo a. in homine non dicitur
 esse duas partiales humanitates, quod hoc nomen
 humanitas ex impositione sua significat integram
 naturam compositam ex partibus diversae rationis,

Solutio b

unde non potest sumi pro parte, seu partiali natura.
 Ad 5^m de subsistentiam generationem acceptam conve-
 nire totali et partiali, quatenus a. huius posteriori
 convenit non induit omnimoda negatione commu-
 nicabilitatis. Ad 3^m negatur supposita, ad instar
 huius a. negant naturam divinam nomine distinctis personis

Ba

sibi naturaliter debitu; alia vero entia incompleta talia sunt, ut nō tñe tunc actu sine partes alia riq, sed et cu' separatim existant incompleta sunt, ut manus, pes, caput, q' nō tñe illis nō repugnat esse in alio, sed et ex nōa ad hoc ipsu' ordinantur; hinc caput abscisū si miraculose vivat non ē suppositū, nec homo, tñe si nōa ex nōa et aia completa quoad esiam hōis p'cipue partata completa sic redditur tñe incompleta, ad unitas frōs partiales nec sufficit si incompleta, et illud abstractat, sed debet et r'ip'ā abesse sicut nōa, posito quod sit summo calida, quādiū talor ille stat, nō p' naturaliter frige fieri licet quis abstractat p' op'ōem mentis a calore hōis et cadaver nō erit suppositū cō careat frō totali, et habeat frōs partiales in completa.

U. an. Subsistit ut ab actu suo ex d' in tunc?

NOTATIO *¶* circa Subsistentia qu' actu sit utrum emanet ab intrinseco ex nōa, an vero procedatur ab agente quoda' extrinseco, quod ipsa videlicet substantiam efficit, duplex hac in re opinio est, et utraqz satis probabilis, v' q. 3. p. disp. 34. c. 3. n. 15 putat fieri ab extrinseco, quia actio subtilis per se immediate tendit in rei subsistentem, adeoqz per eandem proceditur quoqz substantia. Item in accidens aliquod u: q' calor producitur tñe modis inhaerentia illius h' proceditur ab ipso accidente, sed a cāa effectus accidit, et magis congrua rationi est, ut et cāa effectus substantia opus quu' absoluat, adeoqz effectus faciat in rōe substantia, et nō impediatur, licet quod alias humanitas Christi esset in supposito

U. an. Subsistit ut ab actu suo ex d' in tunc?

De Subsistentia

57

diuino violenter, et est n. contra internū nāle
 impetū actiū, et semper impeditur emanatio
 personalitatis à nāa humana. Suar. disp. 34 Met. *Sub et alijs*
 s. 6. n. 9. Sub. et alijs dicunt subsistentia fieri *fieri ab*
 ab intinseco, quia ex parte nāa adfuit oia requisa *intra se*
 ut potest esse tale principiu nāa in ordine, et pro
 stantia sua subsistentia procedit, deinde passio
 nes quoque et proprietates cuiuslibet rei possunt
 ab illa re emanare g. et subsistentia à nāa
 Verū sententia prior probabilior un. unde adra *precor seu*
 tione posteriori dicit nāa ut sit principiu ex quo *tantis pro*
 emanare subsistentia n. dicitur, ad principiu *blion dit*
 n. actiū ipsa subsistentia requiritur, adeoque
 nāa subsistentia unde n. aderunt omnia requisita,
 passiones, potest seu proprietates presupponit
 naturam nāa completa, n. item subsistentia g. illa
 potest quidem q. emanationes effici, ut item ista
 si queratur utri subsistentia fiat eadem actio
 ne, quā fit nāa. *Sub. fit eū. fieri eadem,*
 sūm rem n. si sūm modo, ubi sensus n. alia actio
 ne nāam et alia subsistentia procedi esse
 in actione illa, quā producit nāa subsistentia
 nāa subsistentia aliter modificata, quā est
 eadem actio, si per ea sola nāa sine subsi
 stentia efficeretur, q. uolunt subsistentiam
 immediatē fieri à nāa per emanationes, ad
 mittunt actiones distinctas, ita tamen, ut actio
 productiua subsistentia comittatur actionem
 productiua nāa

Notatio 6. eū communiter dici solet

58 Tract 1 Part 1 Sect III

ex Arle 1° met. c. 1. actiones esse supposito rui,
 quod dicitur et uera substantia sit principiu
 agendi, ad hoc questu dicitur sit substantia n^o
 habere imprimis propriu quenda, et immedi
 tu inflatu in actiones suppositi, quia Chrius
 habuit integru principiu actionu humana
 rum, et tñ caruit substantia humana, nec dicitur
 sit personalitate. Verbi diuini fuisse princi
 pium actionu humanaru actionu in Chrius
 personalitas n. quatenus in eo supplet substan
 tia humana sola terminat, n. a. agit dicitur et
 reliqua ysona diuina, hanc nãa terminarent,
 cuius diuini actiones ad extra sint cõis omnibus
 personis, nec et dicitur sit nãam diuina loco sub
 stantia creata conuoluisse cui Chrius, quia sic
 actiones humane Chri fuisse communes patri
 et Spiritui sancto, quod negant tñ, deinde dicitur
 substantia nihilominus ad actiones ordina
 re n. mere comitantur se habere, sed per
 modu conditionis sine qua non ex parte a
 gentis, prius est n. res esse completa quam
 copari q. antecedenter se habet substantia
 ad actiones, n. a. mere comitantur unde et sit
 iure actio n. tribuatur nãa, sed supposito, q
 nãa p suppositalitate completur, licet inte
 rim effectuale actio à nãa tanquã à uero
 principio procedat. Sunt porro, qui a poma
 illud n. ita apte ex Arle desumptu dicant,
 cui is tñ habeat actiones esse singularium

De Inhesionem

59

quod iam interpretatur suppositivum.

Conclusio 3 Inhesio est modus quidam supradictus accidentis ita suus. et alij color qui alioq. modos admittunt, si n. auferri ab accidente ut actualiter n. inest, siue inhaereat subiecto sicut fit in mysterio sacrae Eucharistiae, ubi quodlibet est sine materia

quod sit
Inhesio

Notatio I Inhesio, siue Inherentia est modus aliquis existendi dependens ab aliqua causa materiali proprie dicta diversi generis, cum qua n. faciat unum per se, dicitur a. diversi generis ut appareat quare sunt substantiales materiae, n. censeantur inherere materiae, quae sunt eiusdem generis, siue praedicamenti cum illa, sunt. n. entitates quaedam substantiales, quamvis incomplete; inherencia a. actualis, n. est de essentia accidentis in eo iuxta eam sententiam tamen in specie essentiali putant inhesionem modis illi qui volunt eos n. posse existere, nisi dependentes a subiecto, quod nos tamen alibi negavimus, imo nec artificialis inhesio est univocum de essentia accidentis, sed tamen dependentia quaedam a re diversi generis tanquam a causa alio quo modo materiali, siue ut alij loquuntur, et quidem distinctius vel tanquam a subiecto vel tanquam a modificato, quae dependentia abstrahit ab inhesionem propriam acceptam, et ab eadem latius sumpta vel adhesionem, hoc a. dicitur ut per creationem accidentis, quae et ipsa est accidentis, quippe actio accidentalis, et tamen non dependet a subiecto inhesionis, imo nec potest dependere, est. n. actio quae nihil, nisi liceret velis ipsam putare creationem

Tract 1 Part 2 Sect 1

per se inherere tunc tanquam subiecto, et cum sic esse
ex nihilo, seu ex nullo subiecto sensu n' esse,
quod ipsa sic ex nihilo, sed quod tunc p' ipsam
fiat ex nihilo, sed tunc hac ratio et causa factio u. g.
vel significatio, prout ordinarie fit poterit in se
recipi, tanquam in subiecto inhaerentis adeoque nullo
alio passo opus erit, quod tunc est falsum, cum recipi
atur in quantitate et materia.

Notatio Σ cum Inhaerentia actualis tollitur
ab accidente u. g. a calore n' existit p' aliquo
modum necessitatis, sibi a se ideo superadditur, sed p'
negationem actualis inhaerentiam in subiecto et
divina officina illud accidens sine subiecto su-
stantiam per propria, et actualis existentia
qua est optima causa, nam si latet in accidente
quod est optima sua materia, puta in calore separata
tunc modus esse necessitatis, tunc vel esse substantialis,
vel accidentalis, neutrum ex his dicitur quod n. n. in
quia modus substantialis repugnat accidenti, ut pro-
bat Suarez. et vol. 3. p. 1. disp. 6. q. 5. quod 1.
n' est s'm quia cum Entitati accidentali competat
aptitudinalis inhaerentia ad subiectum, competet
et modo illi necessitatis quod non erit modus per
se modus n. p' se est modus independentia a sub-
iecto, repugnat eandem Entitatem esse modum
independentia et dependentia a subiecto quod et
repugnabit eiusmodi entitatem superaddita esse
modum p' se, praeterquam quod a calore potest optima
subiectum commode sustentari sine ullo alio modo
sibi adiuncto p' divina scilicet virtutem,
unde nulla motu p' se necessitas apparet,

SECTIO I^a

De Passionibus Entis in Communi

*Ans habet
proprietates* Ens proprietates et passionibus suas habet in communi
est sententia, eaqz admittit Aul. 4. Met. 1. 1.
abi ait est scientia quadam, qua speculatur Ens
prout Ens est, et qua per se incidunt, cuiusmodi sunt
passiones, et 1. 5. sicut numeri prout numeri, et pro
prio: passiones sunt paritas, imparitas et ita et cetera
prout Ens est, quadam propria sunt, et haec sunt de
quibus veritatem considerare philosophi est, unde
si Ens nullas haberet passiones, nulla de eo fieri pos
set demonstratio, et consequenter non esset obiectum me
taphysica, aut certe metaphysica non esset scientia
quia quorum neutrum admittendum est.

*Passiones Entis
sunt reales.* **Conclusio** Passiones Entis sunt reales
est eor sententia

Notatio **Notatio** si realis passio sumatur pro
eo, quod est realiter positum distinctum a subiecto,
et realiter fluit ob essentiam, sic non sunt quidem
reales passiones Entis, quia debent esse pro compe
tere in quo non est realis compositio ex natura et
proprietate, si vero realis passio appelletur, ac
id, quod est inadequate aliquo modo Ens reale,
sic sunt reales passiones, deprimus a. inadequate
quia unus prater Ens dicit negationem, divisionem,
bonum et verum ex multorum sententia denominationem
extrinsecam, qui relatione rationis ad illas et voluntate

de Passionibus Entis in coi 63

Notatio Z hinc sunt Passiones Entis nihil reale, ac positivum a parte rei supaddere. Enti nam ut bene S. Th. Ia p. q. 11. a. 1. si ens esset unum, verum, bonum, & aliquid reale, supadditum illud superadditum ael esset unum verum, bonum per se vel p aliam ad huc supadditum, neutrum ex his dicitur q. si n. verum dicitur talis dicitur procedens in infinitum, si p. t. n. est ratio cur id ubi et affirmetur de p. Entis absq. supaddito

Conclusio Z Passiones Entis tres assignari solent, videlicet Verum, Bonum, et Pulchrum

Notatio J Passiones latius consideratae dividuntur coiter in simplices et compositas, vel ut alij appellantur distinctas, simplices conveniunt cuius Entis, ut Verum, Bonum, et Pulchrum non singula cuius Entis insunt, sed semp. alterutra distinctim. t. ut esse finitum vel infinitum, et finitum aut Passiones Entis multa ac vario numero constitui solent, passim t. ita assignantur, quidem vel diversimodum, necessarium, vel contingens, finitum, vel infinitum, actus, vel potentia, principium, vel principium, causa, vel effectus, simplex vel compositum, tamen sunt qui putant has non esse passiones Entis, quia membra quaedam dividentia dicitur ac si dicerent, omne animal est rationale, vel inanimatum, vel cum Aristotele in q. Met. 1. d. in hunc modum Passiones Entis enumeret in contrarietate, quae aliquo modo convenit cum diversitate videtur appellari posse proprietates Entis. Simples Passiones

Passiones nihil reale, ac positivum a parte rei supaddere. Enti

Passiones in his

Passiones in his

Passiones in his

Simples Passiones

64 Tract 1 Part II Sect II

res tres reuertentur, quas uerum in conclusione no
 sciunt, primum, Verum, bonum sunt, qui adiungant fieri
 et aliquid, sed eiusmodi non sunt passiones, ratio
 sed synonyma, ac res ratio quidem discrepant, aliqd
 n. et nihil sm ois contradictorie opponuntur,
 cu' q. nihil sit n. ens, aliquid erit. Ens n. su
 modo placet aliquid pro signo particulari prout
 opponitur signo omnis, et tunc n. est transcendens,
 sed contractam quid ad rationem individui uagi;
 suar. opinatur huius numero ternario addi fortasse
 proe alias ad has passiones, maxime si ens respectus
 aliquo modo consideretur, u. g. intelligibile absi
 nilabile, significabile n. sed tamen persistens
 in ternario illo receptissimo, ad hunc enim
 eiusmodi attributa reuocari queant, nec habent
 peculiare aliqua in scientijs subtilitatem.

*Hic tradit
 ternarium
 modis passionis.*

Notatio & colorum triu' ratio passio
 nu' sufficientis et numeru' ita tradit S. Th. q. 1.
 de ueritate q. 1. et q. 21. c. 1. Passio res ratio
 debet aliquid addere sup. ens q. cum tri' addat
 aliquid reelle positium, ut tam uideamus, addent
 uel negationem, uel denominationem quada' aptum
 secum q. priori modo constituit passio q. dicitur
 unum posteriori uero modo alid dicitur passio, et
 quidem prout p. relatione' sua convenientiam ad In
 tellectu', bonu' a. p. habitudine' et convenientiam ad
 uoluntatem nam tri' ha' due facultates sunt uiles,
 et se ens respiciunt, una quaeq. tri' sub propria
 ratioe sua formali. fine suar. disp. 3 met. s. 2.
 n. 8. colligit ordinem inter passiones ratio, na' cu'
 absoluta sint priora prout respectus et unum sit
 absolutum, sequitur aut' q. prima' passio, autem

68 Tract I Part II Sect II

tabe, sine Privatione visionis, in duabus auribus,
due surdicates @

unus Individuus
in se et divisus
a quolibet
alio.

Notatio ¶ Unum communiter dici solet
quod est indivisum in se, et divisum a quolibet alio,
unde id est quare dicatur unum in portare Equum,
et negatione divisionis in se, si divisione a quolibet
alio, quae divisio est et negatio, nihil enim est aliud
quam non esse aliud, cum a. de unum: esse id, quod
habet negatione divisionis in se non intelligitur, quod
nullam rem habeat debet divisionem in se, omnia enim.
Entia composita continent in se plura, adeoque habent
in se divisionem, sed intelligitur, quod unum habere
negationem divisionis in se, est patere, quia dicitur
unum ut: q. Socrates de unum homo, Bucephalus
de unum equus, quia in Socrate est negatio divi-
sionis ratione hominis, et in bucephalo est negatio
divisionis ratione equi, non enim in Socrate est homo de-
visus ab homine, aut in bucephalo equus divisus ab
equo, ut sunt nimirum in ipsis, ulti sunt in bina-
rio hominum vel equorum, qui tamen binarius in ratione
binarius est et unus binarius, quia in binario
hominum vel equorum non est divisio ab alio binario
conuato, qui sit in eodem binario, proindeque
ista negatio divisionis in se, quae connotatur ab
uno, negat quousque aliud. Ergo, quod habeat di-
visionem ab eo, quod de unum est ipsa divisione,
eo ipso non quod negat et tollit id, quod habet illa
divisione consequenter tollit et negat ipsa divisi-
o, quae conuenit tali Enti. Porro negatio divisi-
onis in se ut et maxime intinencia unitati esse,

De uno, vero Bono. 69

et per ea sufficienter constitui unum, quia tamen
eo ipso, quod saliquid habet negationem, eiusmodi
divisionis, habet et divisionem a quocumque alio hinc
maiori explanationis gratia additur quod sit divisus
a quocumque alio, quod accipiendum est, vel quod illud
aliquid sit actu vel possibile, vel certe conceptibile,
unde si solus deus esset possibilis, adhuc tamen esset
unus deus, ex quibus est illud id quod diximus unum
formaliter, et in abstracto. Divisio negationis, non est
et unitatem: similiter a. divisio formaliter et in
abstracto quatenus opponitur unitati, probabiliter tamen
dicitur negationes, datur enim aliqua unitas, cui opponitur
impossibilis divisio quod ratio contrarius non involvit oppo-
sitionem, cui divisione, quae sit res positiva eiusmodi
a. unitas est in quod quae dicitur in multitudine
aggregata ut quod in conceptu theae non habet opposi-
ta divisione possibile, ut non potest aliquid existere
ita divisum in vero ratione, et non sit unum saltem
in quod, et una multitudine cui reliquis rebus con-
flare potest

Notatio 3 Hinc colligere licet quomodo
unum, et multa opponantur, si enim multitudo consi-
deretur, prout est et ipsa in quod una non opponitur
rationi unius latissime sumpta, cuius est in multitudine
ut sic accepta, sit aliqua negatio divisionis, si vero
accipiatur multitudo prout includit pluralitatem
opponitur quasi privationi, quia videlicet multitudo
in ea ratione, in qua est multitudo includit eam divi-
sionem cuius negationem includit unum, quia multitudo
hinc includit divisionem in ratione hominis, nimirum
hinc divisum ab homine unum a. homo includit negationem
huius divisionis, dicitur est vero quasi privationi,
quia non est proprie privatio, non enim est in subiecto apto

quomodo
una et multa
sibi opponitur?

Tract I Part II Sect II

habere talem formam, unam n. n. et habere aptum
 illa divisionem, neq. multitudo negationem divisio
 nis, sed hinc quasi privative, quia ad determinatum
 subiectum. Quare potio quoniam divisione negat
 unitas? omnem unitatem nullo excludere
 divisione a se, quia esse divisum a se est n. esse
 id, quod est, quae promittit divisio negata et unitate
 transcendentalis. impossibile est licet sit conceptu
 bilis, cu. a. varie dicitur. unitates, puta singu
 laris, unitis formalis, quare et quare ex itis
 unitatibus sit falsio transcendentalis? Quare. d. q.
 s. s. n. r. q. ait n. esse limitanda unitatem hanc
 certitate ad unitatem. Numerica, vel formalis, cu
 sed comprehendere omnes unitatem n. quales collectivae,
 quasi omne. Eas habeat utramq. illam aut plures
 unitates, neq. n. Eius vult includit unitatem nu
 merica, sed diviunctive, ut nimirum cuilibet Enti
 saltem aliqua ex hisce unitatibus competat

Notatio ¶ Quae divisio sit negatio identi
 tatis cu alio, quare hic ut sit quodplex sit re
 nu divisio, sive ut alio noie dicitur distinctio?
 si generalissime. distinctionem, sumas communiter fo
 re. Duplicem faciunt auctores, puta reale, latius auct
 pta et rationis, inter har. n. duo membra n. datur
 mediu, cu sint contradictoria, nam quae cuq. disti
 guentur vel distinguuntur per opadem illas, tm
 et est distinctio ratio vel n. per opadem illas tm
 et est distinctio a parte rei, itaq. ois illa disti
 ctio realis dicitur, quae est in rebus ante omne opadem
 illas, quod accipiendum est distributive cu exceptione
 nisi ad elicit sermo sit de ipsis opationibus illis,

distinctio
 realis et ratio
 nis quae?

Tract 1 Part II Sect II.

et a re uolens est distinctio ratioi ratiocinata, sed
 contra priorem tñ distinctionem ratioi ratiocinantis
 opponi potest, quod ea potius eadem noia, quae u'
 significata distinguat, rā' cū' dico Socrates est
 Socrates, solus repetitur uox Socrates, respondet
 Gillius l. 2. t. 6. c. 4. n. 8. noia u' dicitur
 qui, cū' non sint obiecta conceptus illius, cū' dicitur So-
 crates est Socrates, sed reuera ipsa obiecta re-
 ale per tales distinctiones ratioi attrahi, n' qlem'
 substantiae illud diuidendo, sed obiectiue, q' bis
 representando, seu tanqua' duas res, ipse dicitur
 omnis distinctio ratioi habet fundamentu' in re, sic m.
 ad imitatione' eadem reru', quas uidentur a parte
 rei diuensas, cū' n' concipiuntur bis Socrates, semel
 ut subiectum, et semel ut predicatum, nisi alias
 res fieri distinctas aliqui et inter subiecti et p'
 dicati concipiunt q' n' differt distinctio ratioi
 ratiocinantis a distinctioe ratioi ratiocinata,
 negatur aut, et ad probatione' dicitur ipse fiat di-
 stinctio ad imitatione' aliaru' reru', in illa
 ipse tamen re, quae distinguitur nullu' esse
 fundamentu'. Jam realis distinctio diuiditur
 a quibusda' immediatis in reale' actuale' et re-
 ale' uirtuale', hanc illa' esse uolunt, qn' uiam
 in re est quide' alteru', sed tñ aequale' duobus
 actu distinctis, sic, in quibus in tactu se habet uis
 calefaciens, et uis excipiendi, uerū ita in tro-
 quoz distinctio quaedam realis admittenda erit
 et extra personam diuinas, quia plurimis alijs
 aequale' est, praeterqua', quod nullu' apud veteres

Obiectum

Solutio

Actus

Solutio

Realis distinctio
 ad diuinitatem
 u' reale' actuale'
 u' uirtuale'
 ad m.

quoad affirmacionem res se ita habere videatur omnia
 videlicet illa realiter strictè distincta esse, quae
 ratione sui, suaeque entitatis separationem à se muticam
 non unam prout supponitur, sed tamen e contra non etiam
 inter se trahit duo quae de se non esse realiter strictè
 diversa, cui ita separationem existere requirunt, non
 partes unius quae contrariè differunt inter se strictè re-
 aliter in sua entitate, et tamen non omnes prout colle-
 ctivè separationem existere, ita item materialiter in actu,
 et ita formaliter in re realiter distinguuntur, et
 tamen seorsim non sunt unus in fine altero existere
 ita ut neutrum sit ex his alteri unitum, quare et
 capitula hoc signum quo ad partem prioris, prout quo
 ad separabilitatem prout affirmativè sumptam,
 nihil est quod sit unum à seipso distinctum existere,
 sit, cui ratio unius in individuatione consistat, sicut est
 a ratione sui, suaeque entitatis, etiam tamen si duo in quibus
 sessiones vel duo ubi diversorum corporum separatim
 à se invicem existant, tamen non ratione sui, sed ratione
 subiectorum realiter strictè distinctorum id conse-
 queretur; Sicut. disp. 9. Met. 5. 2. n. 22.
 indicat dari prout distinctionem reale tam strictè
 quae latè est in separabilitate, tamen mutua à
 tamen non mutua est per prout absolutam prout enim esse
 alia quaedam rationes inseparabiles aliter, in re
 prout in quibus mutua dependentia, vel habitudo,
 cuiusmodi est inter gradus essentiae in una re, prout
 tamen quod ad modum ignorantiae quaedam a se prout
 absolutam prout prout ita se invicem ut separatim exi-
 stant aliqua quae habeant ad multo plura prout
 prout prout, quae vel faciat aliquid, vel non illud

76 Tract. I Part II Sect II

obstantis relationis, ex alia vero parte assignatur
 et formalis distinctio, quae sola ratio, h' a. qua
 à parte rei autem distinguuntur q' formalis illa di-
 stinctio vel n' differt à distinctio re. strictè reali
 aut et ratio, vel certe nulla ratio est, deinde iuxta
 nam formalis distinctio rei autem distinguuntur (à
 parte rei autem utriusq' est vera, quaedam res habens
 proprietatem simplicem vel compositam, aut unum
 et ut, et alterum modus eius, n. n. datur tertium
 cum per veritate sint contradictoria ut modus et
 n' modus, iam si prius dicatur erit distinctio re-
 alis, si vero postea, erit modalis q' nulla dat
 formalis. Verum Gallus, alijq' per multi, quos oportet
 asserunt eiu'smodi distinctionem formalem, aliq'
 ad prius. Et si non æquiuocis spectatur n' esse ali-
 quod æquiuocatio remt in vocabulo modalis, si q' æ-
 quiuocatio n' obstat distinctioni modalis, quia sit
 realis vel formali obstat inter rem n. est modus
 alterius rei vel inter duos modos duorum rerum
 est iuxta suam. strictè realis distinctio hanc
 n. præcisè facit à separabilitate actuali duorum
 Entium, secus iuxta eos, qui accipiunt ab intrin-
 sicâ cuiusq' rei Entitate, hi n. uolunt modalem
 Entitatem ratione sui, et q' sua propria Entita-
 tem ab altero distinguunt modaliter, siue sit re-
 distincta siue non, et solum ratione subiecti ab
 alio subiecto strictè realiter distinguere, deinde
 et accidentia realiter strictè distincta, ut quanti-
 tas, color & dicitur ab Aida 7. Met. Entis/Entia,
 quasi uidelicet modalia quædam Entia, quod sint

De Uno Vero Bono 77

quasi modi substantiarum, unde et s. Th. nota vit
bonae qualitatem dicitur modum quendam substantia
accidit quod quae sola in eadem distinguitur appella
tur aliqui modo qd n' est minus aequivo cum no men
distinctionis modalis, quae formalis, sicut qd modalis
distinctionis, ita strictius accipi fit, ut veniat pro parte
modali ita et formalis, ut veniat pro speciali quodam
modo distinctionis ex natura rei, unde non vit amplius
aequivocatio, sumitur n. pro distinctione essentia
rum, seu graduum essentialium inseparabilium ob
speciale dependentiam, seu habitudinem, et connec
tiones in ordine ad unum y se constituendum, ita ut
unum n' sit modus alterius, ad potterius s.
negando omnem distinctionem inter res, quarum
altera n' est modus spe reale strictius acceptam
datur n. distinctio formalis, quae admittit quoqz
Fons l. s. Met. c. 6. q. 6. s. 2. In principio
modale qd quod aliquis ab altero modaliter differ
at in hoc dicitur. a formali, saltem respectu
substantia, quod modus nullus pertinet ad essentia
substantia, ita quae aliquid constituit, seu physice
seu metaphysice, promittit, nec sic spei qda, nec esset
differentia substantia, nec genus, sed semp sit extra
essentiam substantia formaliter accepta, tametsi
aliqui a substantia penitus separari n' possit, in quibus
dam casibus, ut qd unio, substantia, qui modus sub
stantiales appellantur: pariter et dicuntur idem
est respectu accidentium, quae et ipsa constant suis spe
tibus, ac gradibus, ita ut gradus unus respectu alterius
formaliter ab eo distinguitur, eto si materialiter

De Ino, vero Bono 79

in log. Itaq; sunt qui velint veritatem transire
dentalem consistere p[er] relatione quadam a habititudine con-
formitatis ad illu[m], q[ui]q; hoc illi p[er] vel de relatione
conformitatis actuali vel t[er]m[in]i de aptitudinali, ita vel
de relatione reali, vel certa de relatione t[er]m[in]i, quod si
t[er]m[in]i ad m[er]itum p[er]tinet, res n[on] sunt p[er] se transcendit
saltem et remane cogitatio p[er] se certa, n[on] confitit[ur]
n[on] actuali relatione reali, sed vel confitit[ur] p[er] se in re-
latione actuali reali, nam in Deo n[on] veritas, et t[er]m[in]i
in illo n[on] repititur aliqua relatio reali p[er] se
personales, si u. loquamur de relatione reali apti-
tudinali a m[er]itum t[er]m[in]i placet p[ro]posita sententia,
ad cury p[ro]p[ri]a opp[ro]p[ri]etatem sit

Notatio Σ Hanc, modum veru[m] de p[ro]p[ri]etate
p[ro]p[ri]etate ut aptu[m] terminare cognitiones vera, vel pro-
ut est conformes p[ro]p[ri]etate veru[m], quod alio ut ip[s]i
aut ut ip[s]i cognitiones simul cum relatione t[er]m[in]i
u[bi]q; ut t[er]m[in]i respectu p[ro]p[ri]etate dicitur semper
im p[ro]p[ri]etate p[er] cognitione actuali, et t[er]m[in]i n[on] est necessitate
sed sufficit si sit p[ro]p[ri]etate. Quod si ponamus nullo
vera cognitionem esse p[ro]p[ri]etate, tunc aiunt n[on] ma-
nere veritatem in ista adaequata et formaliter ob de-
factu[m] cognitionis saltem p[ro]p[ri]etate, manere tamen
vera fundamentaliter, siue q[ui]s est ex parte obiecti
quia n[on] repugnaret in tali casu veritate ex parte obiecti.
t[er]m[in]i quod dicitur veri transcendentali ita sit op[ro]p[ri]etate
de argumento esse p[er] quia videmus aliqua. t[er]m[in]i
qua facile in nobis morantur p[ro]p[ri]etate ad falsa cognitionem
falsa dicit, ut falsu[m] auru[m], falsu[m] argenteu[m], cu[m] p[ro]p[ri]etate
similitudinem in quibusda[m] accidentibus, auricolore
existimamus esse auru[m] aut auru[m] argenteu[m] unde
plura de veritate et apud leop. 1.6. de perfect.

